

Leidinio vertimas atliktas pagal originalų elektroninį autorinį egzempliorių.
Vertimas visas.

Saugoma Lietuvos Respublikos intelektualinės nuosavybės apsaugos įstatymų.
Draudžiama platinti knygą ar bet kurią jos dalį be raštiško leidėjo sutikimo.
Įstatymų pažeidimas bus persekiojamas teisine tvarka.

Iš rusų kalbos vertė *Dalia Elena Montvilienė*
Redaktorė *Edita Birulienė*
Dizaineris-maketuotojas *Gediminas Šinkūnas*

Lazarev, Sergej Nikolajevič

La534 Pirmas žingsnis į ateitį / S. N. Lazarev ; [iš rusų kalbos vertė Dalia Elena Montvilienė]. — Vilnius : Baltosios gubės, 2014. — 207, [1] p. — (Ateities žmogus ; kn. 1).

Orig. antr.: Первый шаг в будущее.

ISBN 978-609-8047-27-1

Serija „Karmos diagnostika“, dvylika jos knygų, skiriama daugiausia teoriniams klausimams. Naujoje serijoje „Ateities žmogus“ nušviesta, kaip tyrinėjimus pritaikyti praktiškai. Kaip pakeisti savo charakterį, kaip teisingai auklėti vaikus, kaip turime patys pasiruošti naujai ateičiai — visa tai išdėstyta šios naujos serijos knygose. Jose daug praktiškų patarimų, pasikeitimo patirtimi, realių istorijų, atsakymų į skaitytojų klausimus.

UDK 13

© C. H. Лазарев, 2007
© Dalia Elena Montvilienė,
vertimas į lietuvių kalbą, 2014
© „Baltosios gubės“, 2014

ISBN 978-609-8047-27-1

„Taigi nesirūpinkite rytdiena...
Kiekvienai dienai gana savo vargo.“
(Mt 6,34)

KOKS TASAI ATEITIES ŽMOGUS?

ANKSTŲ RYTA ŽMOGUS IŠĖJO Į LAUKĄ. Pavaikščiojo po jį ir su Atida pažvelgė į žemę. Paskui pasiemė jos saują ir patrynę tarp pirštų. Pasižiūrėjo į dangų ir medžius lauko gale. Pasiklausė paukščių giedojimo. Gamtoje viskas susiję — ne tik dabartis, bet ir ateitis pilna tarpusavio sąsajų. Ar bus stiprių šalnų? Ar šis pavasaris jau tiek įsibėgėjęs, kad galima sėti grūdus? Žmogus prisimena ženklus, kurie buvo žinomi dar jo tėvui ir tėvo tėvui. Ženkilai gamtoje sujungia dabartį ir ateitį. Tam tikromis dienomis praeities ir ateities jungtys darosi kur kas stipresnės. Jei kokią dieną orai šalti ir darganoti, toks gali būti ir pavasaris. Neabejotinai yra mistinis ryšys, sujungiantis visus praeities ir dabarties įvykius. Žmogui tai likimo, arba karmos, sąvoka. Samprata *karma* apima ne vieną gyvenimą, ja naudojamės išreikšdami minčių ir jausmų ryšį su žmogaus sveikata ir likimu ne tik šiame, bet ir kitame, tolesniame, gyvenime.

Senajame Testamente paaiškinama, kaip tėvų elgesys siejasi su vaikų likimu, žinoma, tai pasakojama alegoriškai. Už kaltes, kitaip sakant, už netinkamą tėvų elgesį, Dievas baudžia vaikus iki trečios ar ketvirtos kartos. Vadinasi, visata yra vieninga, holografinė ne tik erdvės, bet ir laiko atžvilgiu. O jeigu ateitis neatskiriamai susijusi su dabartimi, galime ją pamatyti atsiskę paviršutiniško žvilgsnio į dabartį.

Pradėkime nuo elementarios sampratos, kas yra priežasties ir pasekmės dėsnis. Žmogus sėja kviečius ir rudenį tikisi gero derliaus. Tačiau jeigu grūdai suplėkė, derliaus nebus. Nors žmogus stropiai suars lauką, nuolat jį laistys, grūdai nesubrės. Tada rudenį jo lauks vargas, o žiemą jis kęs badą. Prabadmirus iki kito pavasario, paskui iš ko nors grūdų pasiskolins, o skolinda-

masis kruopščiai apžiūrės juos ir įvertins — juk nuo dabarties itin priklauso jo ateitis.

Kitas žmogus, kaimynas, neatidėjo atsargų žiemai. Sočiai valgė, linksminosi, užavo ir pravalgė, praūžė visus grūdus. Kaimynai, žinodami jo būdą, pavasarį grūdų jam nepaskolino. Jis irgi būtų galėjęs suarti ir drėkinti savo lauką, tačiau neturi grūdų ir tais metais užsiauginti derliaus niekaip nebegali.

Mūsų elgesys ir požiūris į pasaulį lemia, kokį derlių gausime po tam tikro laiko. Kiekvienas protingas šeimininkas, norintis ne tik išgyventi, bet ir klestėti, turi žinoti taisykles, kaip paveikti ateitį ir valdyti dabartį. Geriausias grūdus reikia išsaugoti iki ateisiančio pavasario. Jie turi būti nesuplėkę, laikomi sausoje patalpoje. Atsižvelgiant į gamtos ženklus, juos reikia laiku pasėti. Be to, ir žemė turi būti gerai paruošta, patręšta ir išpurenta. Pasėti grūdus reikia tinkamu gyliu ir atstumu vienas nuo kito. Mes kalbame apie elementarius priežastis ir pasekmės dėsnius. Kuo aiškiau matysime praeities ir ateities sąsajas, tuo labiau galėsime paveikti dabartį, išgyventi ir vystyti tolimoje ateityje.

Dabar pasiklausykite kitos istorijos. Kartą tas pats žmogus pasėjo geriausias grūdus, prieš tai patręšęs ir suaręs lauką. Beje, viską jis padarė kruopščiai ir sąžiningai. Tačiau didžiuma derliaus kažkodėl sunyko. Šiokie tokie jo likučiai padėjo žmogui išverti žiemą, nors, jei ne ankstesnės atsargos, jo šeima būtų išmirusi. Kitą pavasarį jis dar uoliau ėmė rūpintis nauju derliumi. Orai buvo palankūs ir derlius žadėjo būti itin gausus. Tačiau kai iki pjūties teliko kelios savaitės, dangų aptraukė debesys, blykčiojo žaibai ir griaudėjo perkūnija. Paskui ant lauko pasipylė baisinga kruša ir viską sunaikino. Ir vėl žemdirbio surinktų likučių teuzteko vos ne vos gyvasčiai palaikyti.

Vis vien reikia gyventi, rūpintis artimaisiais, išsaugoti sėjai paskutinius menkučius grūdų išteklius, ruošti kitiems metams. Vėl išaušo pavasaris, žmogus išėjo į savo lauką. Pasiskolino sėjai grūdų — pasėliai rudenį trūks plyš turi gerai užderėti, kitaip jo šeima nebesudurs galo su galu. Iki sėjos beliko savaitė. Reikia sukaupti jėgas, išeiti į laukus su dviem savo sūnumis ir pasirūpinti ateitimi per dabartį. Kitą rytą žmogus keliasi iš lovos ir ūmai jo

kūną perveria aštrus skausmas. Jis supranta, kad susirgo ir nebegalės aprūpinti šeimos. To dar negana, abu jo sūnūs irgi sunegalavo.

Žmogus atsigula ant lovos ir žiūri į lubas. Visos pastangos bevaisės, jo lemtis nulemta. Iš pradžių jį persekiojo nesėkmės, paskui pasipylė negandos. Dabar jos ne tik išorinės, jos įsismelkė ir į jo kūną. Staiga žmogaus sąmonė nušvinta nuo suvokimo: jo ligos ir negandos — irgi derlius. Taip, jis gali paveikti savo ateitį, keisdamas išorinį pasaulį: atrinkdamas geriausias grūdus, paruošdamas dirvą, parinkdamas sėjai geriausią lauką. Tačiau, pasirodo, ne tai svarbiausia. Ateičiai kur kas svarbiau mūsų vidinė būseną, ir patys verčiausi grūdai slypi sieloje. Kokia bus mūsų siela, tokia lydės ir lemtis. Jei kaimyno siela suluošinta, jis praigers ir praūžaus savo derlių. O jeigu apsigalvos ir, nusižiūrėjęs į kitus, imsis sėjos bei rūpintis savo lauku, derlius vis vien nueis niekais.

Žmogus guli lovoje vieną dieną, antrą... Jis liaujasi mąstęs apie materialius dalykus ir apie duonos kąsnį. Miglota nuovoka, kad mūsų siela susijusi su likimu, darosi vis ryškesnė. Žmogus žvalgosi į šalis ir pastebi, kad į aplinkinį pasaulį pradėjo žiūrėti kitaip. Ir ūmai šalia savęs pamato Bibliją, kuri lig šiol jam buvus nebuvus. Virpančiomis rankomis ima ją, atskleidžia kur pakliuvo ir skaito: *Jeį elgsitės pagal mano įstatus, laikysitės mano įsakymų ir ištikimai vykdysite juos, laiku duosiu jums lietaus, kad žemė išaugintų savo derlių ir laukų medžiai atneštų vaisių. Javus kulsite iki vynuogių rinkimo meto, o vynuogių rinkimas pasivys sėją. Valgysite savo duonos iki soties ir savo krašte galėsite saugiai gyventi. Sukursiu krašte ramybę, gulsitės miegoti ir nebus kas jus gąsdintų; leisiu kraštui atsikvėpti nuo plėšriųjų žvėrių. Per jūsų kraštą nežygiuos kalavijas...* (Kun 26, 3—6).

Ūmai sergantis, neišgalus žmogus susiprotėja. Jis nuolatos apkalbinėjo ir smerkė lengvapėdį kaimyną. Nuolatos buvo nepatenkintas savimi, savo likimu, manydamas, kad javai uždera nepakankamai gerai. Pyko ant žmonių, kurie netinkamai elgėsi. Užuot nuoširdžiai jiems tą pasakęs ir sulaukęs nuo netinkamo elgesio, niršo ir juos smerkė.

Žemdirbys padėjo Bibliją į šalį ir susimąstė. Pajuto, kad vidujai ima keistis. Vėl atsivertė Bibliją kur pakliuvo ir ėmė skaityti. Apstulbęs su ašaromis akyse perskaitė: *Nevožite, nesielgite apgaulingai ir vieni kitiems nemeluosite... Neengsi savo artimo, neapiplėši. Neužlaikysi darbininko atlygio ligi ryto. Neužgausi nebylio, nepadėsi kliūties neregiui... Nenešiosi širdyje neapykantos. Nors tektų savo artimą ir pabarti, neužsitrauk per jį nuodėmės. Nekeršysi ir nebūsi nusistatęs prieš tautiečius, bet mylėsi savo artimą kaip save patį...* (Kun 19, 11, 13—14, 17—18).

Pasirodo, dvasiniai tarpusavio ryšiai ne mažiau svarbūs negu fizinių reiškinių. Tai, kas dvasiška, ir tai, kas fiziška, glaudžiai tarpusavy susiję. Fizinis pasaulis gali paveikti dvasinį ir jį formuoti. O dvasinis pasaulis veikia fizinį ir gali jį valdyti. Pasirodo, dvasinis pasaulis kur kas svarbiau. O fizinis, po teisybei, dvasinį tik papildo, fiziniu galime naudotis kaip įrankiu dvasiniam pasauliui puoselėti.

Žemdirbys dar kartą apsižvalgė ir pastebėjo, kad pasaulis yra nuostabus. Pajuto, kad myli savo žmoną, nors anksčiau tik apipildavo ją priekaištais ir reikalavdavo jam paklusti. Suvokė, kad myli savo vaikus, į kuriuos anksčiau nekreipė dėmesio. Susiprotėjo, kad su savo kvailu kaimynu turėtų elgtis it su paiku vaiku: nesmerkti jo, bet ir neišlepinti nuolatine pagalba. Padėti reikia pirmiausia jo sielai, ne kūnui. Vadinasi, pati geriausia pagalba kitam žmogui — auklėjimas. O norint padėti sielai, kūną kartais reikia palepinti, o retkarčiais suvaržyti.

Tą dieną žmogus užmigo laimingas, nors nebeturėjo ateities. Jis negalės pasėti javų naujam derliui ir vargu ar bepasveiks. Tačiau dabar duonos kėsnis nebėra svarbiausias jo laimės matas. Žmogus suvokė, kad kasdieniai rūpesčiai dėl materialios gerovės užgožė jo sielą. Tik dabar suprato, kad pastaruosius keliolika metų buvo nelaimingas.

Jo siela liovėsi dainuoti, o pasaulis prarado dailias ir subtilias spalvas. Jis nuolatos įtikinėjo save, kad pilni grūdų svirnai yra didžiausia laimė. Tačiau dabar, pasiligojęs ir mirštygyvis, ūmai suprato, kad jo sieloje irgi bręsta derlius, deja, pastaruosius keliolika metų ją buvo apėmęs abejingumas, besikaupiančios nuoskaudos ir godulys.

Kai siela kenčia, šioms kančioms sumažinti yra lengvas ir išbandytas būdas: reikia galvoti apie materialius dalykus, įtikinti save, kad didžiausia laimė — pinigai, materialios gėrybės, seksualinis pasitenkinimas. Jei pamirštame sielą, jos kančios darosi nebepestebimos.

Sirgdamas, mirtimi besivaduodamas žemdirbys prisiminė seną patarlę: „Patys baisiausi tie praradimai, kurių mes nepastebime.“ Jis suprato, kad žmogus laimingiausias tada, kai pasitenkinimą jaučia jo siela. Nekreipdamas dėmesio, kad netrukus galbūt mirs, jis užmigo patenkintu miegu. Tą naktį miegojo ramiai, be rūpesčių, o kitą rytą atsibudęs nustebė: jautėsi daug blogiau. Visą dieną buvo sunku kvėpuoti dėl kūną kaustančio skausmo. Tačiau kartu kažkas pasikeitė. Nemalonumai, nuostoliai ir netgi fizinis skausmas jau nebekėlė nusiminimo, irzulio ir nepasitenkinimo likimu. Skausmas darė jį geresnį ir nuolaidesnį, skatino pamiršti kūną ir viltinai atsisukti į savo sielą.

Kad kūnas būtų išgelbėtas ir išgyventų, reikia duonos, o kad būtų išgelbėta siela, reikia meilės. Štai tie grūdai, Kūrėjo dovanojami, jie visada esti tyri ir išganingi. Kuo daugiau žmogus kentė, tuo daugiau meilės jautė Dievui...

Jis dar keletą dienų sirgo, paskui pasijuto geriau ne tik dvasiškai, bet ir fiziškai. Jo vaikai taip pat pasveiko ir žemdirbys nustebė suvokęs, kad jo požiūris į pasaulį žudė ne tik jį, bet ir jo vaikus. Po savaitės išėjo į lauką ir drauge su sūnumis pradėjo sėją. Pasėtus javus po kiek laiko netikėtai ištiko šalnos, paskui ne laiku drengė lietūs ir vis dėlto javai užaugo vešlesni, subrendo puikios varpos ir suplėkusių grūdų nebuvo.

Dabar atsitraukime nuo šios istorijos, grįžkime į dabartį. Kiekvieną pavasarį žmonės tebesėja grūdus. Žmonija vis geriau žino, ką daryti, kad derlius būtų gausus. Kiekvieną dieną mes į savo sielas sėjame savo likimo grūdus. Anksčiau aš domėjausi knygomis, pasakojančiomis apie ateities žmones. Ir dabar daug kas domisi, koksai bus žmogus ateityje. Tačiau man norisi paklausti kitko: ar apskritai ateityje jis bus? Bet kuris žmogus yra visuomenės dalis, tad, norint sulaukti ateities su jos žmonėmis, reikia, kad bent jau išliktų dabartinė civilizacija.

Prieš pusketvirto tūkstančio metų žydai pradėjo besąlygiškai laikytis Dievo duotų įsakymų. Stengėsi nevogti, neplėšikauti, neatsiduoti seksualiems geismams, nesilankstyti pinigams. Nevalgė kiaulienos, nes ši mėsa buvo laikoma nešvaria, vadinasi, kenkiančia sielai. Jeigu kas nors iš jų būtų pabandęs įsivaizduoti, kokie žmonės bus po pusantro tūkstančio metų laisvoje Izraelio valstybėje, tikriausiai Mozės amžininkas juos būtų apibūdinęs kaip angelus, neturinčius nuodėmių. Tačiau jei atsiversime Naująjį Testamentą toje vietoje, kur pasakojama, kaip Kristus išvaro iš žmonių demonus ir nusiunčia šiuos į kiaulių bandą, pamatysime, kad kiaulių toje bandoje būta daugiau nei du tūkstančiai. Tai nemaža banda ir pagal dabartinį matą.

Vadinasi, žmonės liovėsi laikytis Dievo įsakymų ir tas nesilaikymas pradėjo reikštis išoriškai — ignoruojant pagrindinius įsakymus. Tai buvo rimta tikėjimo Dievu ir judaizmu krizė. Jei Mozės amžininkas būtų bandęs pamatyti, koks žmogus taps po pusketvirto tūkstančio metų, tikriausiai jam nebūtų pakakę vaizduotės. Tačiau padarykime prielaidą, kad ūmai galėtų įvykti stebuklas ir mūsų protėvis trumpai valandėlei išvystų ateitį. Jeigu taip nutiktų, kažin ką jis pagalvotų, dabartinėje Europoje pamatęs homoseksualų paradus? Arba pažiūrėjęs dabartinės televizijos laidas su klestinčia pornokultūra ir nuolatinio žmogžudysčių rodymu? Tikriausiai būtų pagalvojęs, kad išsikraustė iš proto.

„Tie žmonės pataikauja ydoms, — būtų pasakęs jis. — Jie mėgaujasi savo nuodėmėmis ir iškelia jas aikštėn. Net menas nenuplauna jų sielos, priešingai — jis sielą luošina ir prišiukšlina. Tie žmonės išrado tokius mechanizmus ir įtaisus, kurie pradeda ryti juos pačius.“ Įdomu, ką apie dabartinį žmogų būtų pasakęs pranašas Danielius? Juk norint kalbėti apie ateities žmogų, reikia tą ateitį matyti. Kas gi kitas, jei ne pranašai, gali byloti, koksai bus ateities žmogus?

Stebėtinai ateities regėjimas aiškinant sapnus aprašytas Senajame Testamente.

Babilono karalius Nabukadnecaras savo karalystėje jautėsi toks galingas, kad per šią galybę nesugebėjo išvelgti aukštųjų ryšių. Jis įsakė nulieti milžinišką auksinį stabą, o nenorinčius to

stabo garbinti žudė. Jis darė viską, ką tik užsimanydavo, ir niekas negalėjo jam priešgyniauti. Tačiau jo sieloje vis labiau ėmė kirbėti bloga nuojauta ir jis ėmė sapnuoti keistus sapnus, po kurių niekaip negalėdavo atsipeikėti. Per tuos sapnus buvo išpranašauta jo ateitis: karalystės žlugimas, vaikų žūtis, pamišimas. Kai pranašas Danielius jam tuos sapnus išaiškino, karalius parpuolė prieš jį ant kelių. Tačiau gyvenimo būdą, įprastą per ilgus dešimtmečius, sunku išsyk pakeisti. Kai keletas žmonių nepanoro lenktis auksiniam stabui, nes tikėjo Vienatiniu Dievu, Nabukadnecaras liepė įmesti juos į ugnį. Liepsna buvo tokia stipri, kad sudegino tarnus, kai jie metė nepaklusnuiosius. *O tie trys vyrai — Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas nukrito surišti į ugnimi plieskiančią krosnį. Ir vaikščiojo ugnies liepsnose, giedodami apie Dievo galybę ir Jį šlovindami* (Dan 3, 23—24). Sukrėstas karalius jiems atleido ir apipylė malonėmis.

Tačiau stebuklo pripažinimas dar nereiškia, kad žmogus keičiasi. Kad žemė duotų derlių, ja reikia be perstojo rūpintis. Kad mūsų sieloje užderėtų dvasinis pasėlys, turime dar labiau ją puoselėti. Biblijoje aprašytas stebėtinai atsitikimas, kaip Nabukadnecaro nuodėmės pereina jo sūnui, paveldėjusiam karalystę. Būtent tada, kai Belšacaras, naujasis karalius, tūkstančiui savo didžiūnų iškėlė itin prabangią puotą, kai stalai buvo nukrauti aukso ir sidabro indais su įvairiausiais valgymais, jam buvo paliudyta, kad netrukus mirs.

Kai jie gėrė ir šlovino dievus, nukaltus iš aukso ir sidabro, žalvario, geležies, išskaptuotus iš medžio ir akmens, ore tiesiai už žvakidės pasirodė žmogaus ranka ir pradėjo rašyti ant karaliaus rūmų sienos tokius žodžius: *MENE MENE, TEKEL, UPARSIN* (Dan 5, 25). Apstulbęs ir išsigandęs karalius pasišaukė pranašą Danielių, ir tasai išaiškino parašytųjų žodžių prasnę: *Dievas atliko tavo karalystės apyskaitą ir atvedė ją prie galo; tu buvai pasvertas svarstyklėmis ir rastas lengvas; tavo karalystė padalyta ir atiduota medams ir persams* (Dan 5, 26—28). Danielių karalius dosniai apdovanojo, supratęs, kad tasai sako teisybę ir tiksliai išpranašauja ateitį. Tą pačią naktį Belšacaras, chaldėjų karalius, buvo nužudytas.